

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Sokółce w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Sopek

Protokolant: Agnieszka Szarkowska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu dnia 15 lutego 2016 r., 09 marca 2016 r., 7 listopada 2016 roku na rozprawie sprawy:

W. S.

s. K. i J. z domu B.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie spowodowania weryfikacji przywiezionych przez T. M., P. K., S. K., J. G. i M. T. odpadów poprzez dokonanie oględzin tych odpadów przed i po rozładunku oraz nie dokonał sprawdzenia zgodności przyjmowanych odpadów z informacjami zawartymi w podstawowej charakterystyce odpadów

tj. o czyn z art. 189 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach

2. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie spowodowania odmowy przyjęcia odpadów przywiezionych przez T. M., P. K., S. K., J. G. i M. T. do składowania w przypadku stwierdzenia niezgodności przyjmowanych odpadów z danymi zawartymi w karcie przekazania odpadów

tj. o czyn z art. 189 ust. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach

3. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych numerem geodezyjnym: (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie zaprzestania przyjmowania odpadów do składowania pomimo uzyskania decyzji Marszałka Województwa (...) DIS.V. (...)2,3.2014 z dnia 27 maja 2014 r. wyrażającej zgodę na zamknięcie składowiska.

tj. o czyn z art. 189 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach

o r z e k a

I. Uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzuconych mu czynów.

II. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Uzasadnianie

W. S. stanął pod zarzutem tego, że:

1. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie spowodowania weryfikacji przywiezionych przez T. M., P. K., S. K., J. G. i M. T. odpadów poprzez dokonanie oględzin tych odpadów przed i po rozładunku oraz nie dokonał sprawdzenia zgodności przyjmowanych odpadów z informacjami zawartymi w podstawowej charakterystyce odpadów to jest czynu z art. 189 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;

2. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie spowodowania odmowy przyjęcia odpadów przywiezionych przez T. M., P. K., S. K., J. G. i M. T. do składowania w przypadku stwierdzenia niezgodności przyjmowanych odpadów z danymi zawartymi w karcie przekazania odpadów to jest czynu z art. 189 ust. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;

3. w dniu 8 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w K. gm. S. będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. spółki zarządzającej składowiskiem odpadów w K. zlokalizowanym na działkach oznaczonych numerem geodezyjnym: (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w zakresie zaprzestania przyjmowania odpadów do składowania pomimo uzyskania decyzji Marszałka Województwa (...) DIS.V. (...) 2.3.2014 z dnia 27 maja 2014 r. wyrażającej zgodę na zamknięcie składowiska, to jest czynu z art. 189 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zakład (...) sp. z o.o. jest zarządcą składowiska odpadów w K. obejmującego działki nr (...). Na dzień 8 stycznia 2015 roku spółkę reprezentował Prezes Zarządu - W. S.. Na mocy decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r. znak DIS.V. (...) 6-1/10 wyrażającej zgodę na zamknięcie składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne, zostało w całości zamknięte składowisko zlokalizowane wyłącznie na działce o numerze geodezyjnym (...). Decyzja ta została zmieniona Decyzją Marszałka Województwa (...) DIS-V. (...) 2.3.2014 w związku z potrzebą zmiany w poprzednim orzeczeniu harmonogramu rekultywacji składowiska w zakresie drugiego etapu, tj. rekultywacji biologicznej. Działki o nr geodezyjnym (...) nie stanowią „pól składowych” i na dzień 8 stycznia 2015 r. objęte były zezwoleniem Starosty (...) na wytwarzanie, zbieranie, prowadzenie odzysku oraz magazynowanie odpadów udzielonym spółce (...) Sp. z o.o. - decyzja z dnia 26 czerwca 2009 r. znak OŚ. (...), zmieniona Decyzją Starosty (...) z dnia 27 lipca 2009 roku oraz z dnia 22 października 2010 roku.

W dniu 8 stycznia 2015 roku Komenda Powiatowa Policji w S. oraz Inspektor Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) zostali poinformowani, że na rekultywowane składowisko odpadów w K. przyjechały samochody ciężarowe z odpadami. Przedmiotowymi samochodami kierowali T. M., P. K., S. K., J. G., M. T. i M. K.. Do czasu pojawienia się na miejscu inspektora z (...) A. C., 5 samochodów z odpadami zostało rozładowanych na kwaterze nr 25/7, która zgodnie z pozwoleniami jest przeznaczona do czasowego magazynowania odpadów. Dwa samochody ciężarowe nie zostały rozładowane. T. M. jako pracownik firmy (...) sp. z o.o. w W. posiadał list przewozowy nr KW(...)/w, na którym wpisany był ładunek 20 03 03 – odpady z czyszczenia ulic i placów. M. K., P. T., S. K., P. K., J. G. oraz M. T. byli kierowcami przewożącymi odpady z firmy (...). M. K. posiadał list przewozowy wz nr 111/01/15 z wpisanymi odpadami o kodzie 19 05 03 – kompost nieodpowiadający wymaganiom (nienadający się do wykorzystania) waga netto (...). P. T. dysponował listem przewozowym nr(...) z dnia 07.01.2015 r. nr kodu 19 05 03 waga netto (...). S. K., P. K. oraz J. G. przywieźli odpady o kodzie 19 12 10 – paliwo alternatywne.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 112-114), zeznań świadka A. C. (k. 114 v-117 v), zeznań świadka B. P. (k. 117-118), zeznań świadka M. O. (k. 118-119), zeznań świadka T. M. (k. 119), zeznań świadka J. G. (k. 119), zeznań świadka P. K. (k. 119v-120), zeznań świadka S. K. (k. 171, 195), zeznań świadka M. T.

(k. 210-211), notatki urzędowej (k. 1, 4-5), informacji z KPP w S. (k. 2, 8), materiału poglądowego (k. 6-7), pisma Starostwa Powiatowego w S. (k. 9, 10), decyzji Marszałka Województwa (...) w B. (k. 15-17), wypisu z KRS (k. 18-21), decyzji Starosty (...) (k. 97-98, 99-104, 105-111), informacji ze Starostwa Powiatowego w S. (k. 134), informacji z Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) (k. 135, 136-139), decyzji Marszałka Województwa (...) (k. 140-141, 142-144, 145), instrukcji prowadzenia składowiska odpadów w K. (k. 146-153), dokumentacji z (...) (k. 159: decyzja Zarządu Województwa (...) w B. z dnia 30.08.2011 r., decyzja Marszałka Województwa (...) z dnia 27.05.2014 r., informacja z (...) sp. z o.o. z 07.05.2014 r., wniosek (...) sp. z o.o. z 24.04.2014, harmonogram prac rekultywacyjnych z podpisem KRS, decyzja w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej, zaświadczenie o numerze REGON, informacja z C. (...), decyzja Marszałka Województwa (...) w B. z 08.11.2012 r., wniosek o zmianę decyzji Marszałka Województwa (...), wniosek (...) Euro S., wypis – mapa poglądowa składowiska odpadów, mapa na dzień 25.06.2009 r., dokumentacja zdjęciowa (...) Euro S. z 08.01.2015 r., informacja z (...) w B., dokumenty nadesłane z KPP w S. z dnia 21.01.2016 r., notatki urzędowe, dokumentacja zdjęciowa; pismo z (...) Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w B. (k. 160), protokołu kontroli nr (...) (k. 161-162), pismo z Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) z 10.03.2016 (k. 163).

Obwiniony W. S. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że nie przyjmował do składowania odpadów w dniu 8 stycznia 2016 roku ponieważ składowisko odpadów w K. było zamknięte od roku 2009. Skoro nie przyjmował odpadów, to nie można mu zarzucić, że nie weryfikował przywiezionych odpadów i nie sprawdzał zgodności z podstawową charakterystyką, bowiem tego rodzaju czynności podejmuje się, jeżeli przyjmuje się odpady do składowania. Dodał, że spółka (...) wielokrotnie była kontrolowana przez (...), Prokuratora oraz właściciela nieruchomości, a nadto organy sanepidu. Nikt w okresie działalności spółki nie zarzucił, że składowane były odpady na składowisku. Składowisko było bowiem zamknięte decyzją Starosty i w okresie działalności spółki nie było eksploatowane, tylko rekultywowane. Tym samym w jego ocenie absurdalny był zarzut, że nie dopełnił obowiązków w zakresie odmowy przyjęcia odpadów do składowania. Stwierdził, że łatwo to sprawdzić, ponieważ spółka jak każdy podmiot gospodarowania odpadami po zakończeniu roku składa sprawozdanie o sposobie gospodarowania odpadami do Marszałka. Natomiast w dniu 8 stycznia 2015 roku odpady zostały przyjęte do magazynowania i przetwarzania. Dodał, że spółka miała dwie decyzje, pierwszą na zamknięcie i rekultywację składowiska. Nikt z kontroli nie zarzucił, że w tym miejscu były składowane odpady w okresie działalności spółki. Spółka miała też teren na który przyjmowania odpady do magazynowania i przetwarzania. Obie procedury, tj. przetwarzania i składowania są zupełnie inne. Tym samym w ocenie obwinionego nie można było postawić mu zarzutu, że skoro przyjmował odpady do przetwarzania, to nie dopełnił obowiązków związanych z przyjmowaniem odpadów do magazynowania. Stare składowisko odpadów znajduje się na działce (...), a pozostałe działki to magazyny (...). Numery działek (...) to są działki na nowym terenie oddalone od starego składowiska o około 1 km. Na tych działkach spółka wybudowała nowe składowisko, które jest czynne od zeszłego roku, ale jest to inny podmiot. Spółka za zgodą miasta, a nawet na polecenie miasta wydzierżawiła ten teren innemu podmiotowi. Obwiniony stwierdził, iż nie wie, czy na tym terenie mieści się składowisko. Nowy teren składa się z kilku działek, to jest 8 czy 9. Obwiniony dodał, iż kiedy objął funkcję, zostało zgromadzonych 200 000 ton odpadów i miał obiecaną pomoc burmistrza i właścicieli. Jedyną prowadzoną działalnością spółki było gospodarowanie odpadami. Aby przetworzyć zmagazynowane odpady, ponieważ nie można je magazynować w nieskończoność, musiał zarabiać, by dotrzymać ustawowych warunków przetwarzania odpadów. Środki zdobywał w taki sposób, że między innymi przyjmował odpady od firmy (...) na stary teren. W dniu zdarzenia część samochodów rozładowała się na terenie magazynu. Wyjaśnił, iż na teren składowiska nie można wjechać ponieważ tam są między innymi osady ściekowe, to jest błoto, które uniemożliwia wjechanie samochodami o masie 35 ton. Te samochody zostały rozładowane na pewno nie na działce nr (...), ale na działkach przeznaczonych do magazynowania. Dodał, że rodzaje odpadów, które spółka mogła przyjmować to odpady do magazynowania, przetwarzania. Stwierdził, iż zna prawo ochrony środowiska. Za zdeponowanie na składowisku każdej tony odpadów niezgodnie z pozwoleniem, spółka może ponieść tzw. karę biegnącą. Polega ona na tym, że stawka za każdą tonę naliczana jest za każdy dzień pozostawiania na składowisku. Dodał, że nie naraziłby spółki na odpowiedzialność, która przelicza się w setkach tysięcy albo w milionach złotych. Takiego zarzutu w trybie kontroli nikt mu nie postawił, że na podstawie badań, czy oględzin (...) stwierdził, iż na składowisku są zdeponowane odpady, które nie powinny być, ponieważ składowisko jest zamknięte. Obwiniony wyjaśnił, że najpierw ktoś powinien postawić zarzut na podstawie ustawy o swobodzie

działalności gospodarczej i prawie ochrony środowiska i na tej podstawie sąd będzie mógł orzekać. Stwierdził, że w dniu 8 stycznia 2015 roku przyjęto odpady o kodzie 19 12 12, to są pozostałości z sortowania, które przyjechały z instalacji (...) Przetwarzania (...) z firmy (...) z W., zgodnie z kartą przekazania. Stwierdził, że nikt mu nie zarzucił rodzaju odpadów, a zarzuca się tylko przyjmowanie. Odpady komunalne od trzech lat nie mogą trafiać bezpośrednio na składowisko, a muszą zostać przetworzone. Instalacja to linia, gdzie wybiera się różne odpady, tam jest magnez, ludzie, którzy wybierają szkło, plastiki, makulaturę, sita. Jest to urządzenie, które oddziela różne frakcje odpadów. Wszystkie surowce są odzyskiwane z odpadów komunalnych zmieszanych. Natomiast do spółki trafia to, co zostało znad sita. Są to przydatne lub mało przydatne pozostałości z sortowania. Dodał, że nie ma wzorca, co składa się na ten kod. Ustawa p.o.s. przewiduje, że wytwórca odpadów nadaje kod. On zna proces technologiczny i on nadaje kod. Odbiorcy ciężko jest określić kod. Dominujący odpad wskazuje na kod. Nie jest tego w stanie zrobić nawet (...). (...) pobiera próbki, oddaje do laboratorium celem określenia morfologii i określa kod odpadów. Kod odpadów jest określany i nadawany przez wytwórcę, czyli tego, kto dostarcza odpady do następnego przetwarzającego. (...) przekazywało odpady o kodzie 19 12 12. Dodał, że on może przyjmować odpady kodzie 19 12 09. Z drugiej firmy (...) to były odpady o kodzie 19 12 12, to są pozostałości z sortowania odpadów komunalnych. Przyjmujący musi mieć decyzję na przetwarzanie odpadów, jest to decyzja na podstawie której mogą być przyjmowane odpady. Stwierdził, że miał pełne magazyny i szukał dostawców, którzy na dobrych warunkach mieliby odpady, więc znalazł między innymi (...) i (...). W okresie w styczniu 2015 roku były dwie dostawy. Między firmami były zawierane umowy w których określane były warunki dotyczące ilości odpadów, kodu i ceny. Euro Spółka nie była ograniczona decyzjami co do terenu, więc odpady mogły być przyjmowane z całej Polski. Dodał, że są przepisy z których wynika, że komunalne osady ściekowe przyjmuje się na zasadzie bliskości. Stwierdził, iż 8 stycznia 2015 roku miał wymuszony dozór, ponieważ byli ludzie, którzy potwierdzali ilość i rodzaj przyjętych odpadów. Byli to pracownicy spółki. Z tego co pamiętał, to była więcej niż jedna osoba. Część przywiezionych odpadów została rozładowana na działce (...). Jest to działka która sąsiaduje z zamkniętym składowiskiem, które jest oddzielone. Składowisko jest w trakcie rekultywacji, były tam wały. Obwiniony podał, iż wówczas do rekultywacji woził z tego co pamiętał osady ściekowe. To są inne odpady niż pozostałości po sortowaniu. Po całej koronie składowiska były rozprowadzone osady ściekowe.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do ustalenia bez żadnych wątpliwości, że obwiniony W. S. jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. zarządzającej składowiskiem odpadów w K. w dniu 8 stycznia 2015 roku dopuścił się wykroczeń z art. 189 ust. 2 pkt 1, art. 189 ust. 2 pkt 6 oraz art. 189 ust. 2 pkt 13 Ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach. Co istotne, jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka A. C., w dniu 8 stycznia 2015 roku przywiezione do K. odpady z firmy (...), zostały rozładowane na kwaterze składowiska nr (...), która stanowiła magazyn składowiska. Składowisko w części zlokalizowanej na działce nr (...) zostało zamknięte i rekultywowane decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r. znak DIS.V. (...) -6-1/10, zmienioną następnie przez decyzję Marszałka Województwa (...) DIS-V. (...) 2.3.2014. Działki wchodzące w skład składowiska odpadów w K. o nr geodezyjnym (...) nie stanowiły „pól składowych”. Natomiast na działkach o nr (...) funkcjonowało nowe składowisko. Na dzień 8 stycznia 2015 r. kwatery zlokalizowane na działkach (...) objęte były zezwoleniem Starosty (...) na wytwarzanie, zbieranie, prowadzenie odzysku oraz magazynowanie odpadów, udzielonym spółce (...) Sp. z o.o. - Decyzja z dnia 26 czerwca 2009 r. znak OŚ (...), zmienioną Decyzją Starosty (...) z dnia 27 lipca 2009 roku oraz z dnia 22 października 2010 roku. W związku z tym działka (...) stanowiła magazyn, a nie pole składowe składowiska odpadów. Na tym magazynie czasowo mogły być składowane odpady o kodzie wskazanym w decyzji Starosty (...). Tym samym w ocenie Sądu nie da się przypisać obwinionemu W. S. popełnienia czynu z pkt 3 wniosku o ukaranie, to jest niedopełnienia obowiązków w zakresie zaprzestania przyjmowania odpadów do składowania na składowisku zlokalizowanym na działkach oznaczonych (...). Z literalnego brzmienia decyzji Marszałka Województwa (...) DIS.V. (...) 2.3.2014 z dnia 27 maja 2014 roku o zamknięciu składowiska wprost wynika, że dotyczyła ona wyłącznie składowiska zlokalizowanego na (...). W związku z czym rekultywacja nie dotyczyła (...) na której w dniu 8 stycznia 2015 r. zostały pozostawione odpady. O słuszności dokonania tego rodzaju interpretacji Decyzji Marszałka Województwa świadczy również udzielona informacja ze Starostwa Powiatowego w S. (k. 5). Wynika z niej, że działki o nr geodezyjnych (...) położone w obrębie K., gmina S.

nigdy nie stanowiły i nie stanowią „pól składowych”. Działki te objęte są natomiast obowiązującym na dzień 8 stycznia 2015 roku zezwoleniem Starosty (...) na wytwarzanie, zbieranie, prowadzenie odzysku oraz magazynowanie odpadów, udzielone spółce (...) na mocy decyzji z dnia 26 czerwca 2009 r., OŚ. (...).

Zgromadzone w sprawie dowody nie pozwoliły ponadto na przypisanie obwinionemu popełnienia wykroczeń z pkt 1 i 2 wniosku o ukaranie, to jest niedopełnienia obowiązków w zakresie spowodowania weryfikacji przywiezionych przez T. M., P. K., S. K., J. G. i M. T. odpadów poprzez dokonanie oględzin tych odpadów przed i po rozładunku, a nadto sprawdzenia zgodności przyjmowanych odpadów z informacjami zawartymi w podstawowej charakterystyce odpadów oraz danymi zawartymi w karcie przekazania odpadów. Jak wynika z wyjaśnień obwinionego W. S., a nadto zeznań przesłuchanych w sprawie świadków – kierowców ciężarówek, którzy przywieźli odpady, na składowisku znajdowała się osoba, która przyjmował odpady, a nadto kontrolowała przedstawiane dokumenty, w tym dokumenty WZ określające wagę i kod odpadów. Tym samym uznać należało, że obwiniony jako Prezes zarządu spółki scedował obowiązki w zakresie kontroli zwożonych odpadów na innych pracowników. Zgodnie z przedstawionymi przez kierowców dokumentami przewozowymi, dostarczone przez nich w dniu 8 stycznia 2015 roku odpady miały kod 20 03 03 – odpady z czyszczenia ulic i placów, 19 05 03 – kompost nieodpowiadający wymaganiom (nienadający się do wykorzystania), 19 12 10 – paliwo alternatywne. Odpady te zgodnie z Decyzją Starostwa Powiatowego w S. z dnia 27 lipca 2009 r. OŚ. (...) dopuszczone zostały do magazynowania przez (...) na terenie eksploatowanego składowiska odpadów w miejscowości K. m. in. na działce (...). Zgodnie z informacją Starostwa Powiatowego w S. w katalogu odpadów określonym rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 27 września 2001 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2001 r., Nr 112, poz. 1206) odpady o kodzie 19 12 12 zaklasyfikowano jako inne odpady (w tym zmieszane substancje i podmioty) z mechanicznej obróbki odpadów inne niż wymienione w 19 12 11. Obowiązujące wówczas uregulowania prawne – art. 20 ust. 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach zakazywały przywozu na obszar regionu gospodarki odpadami komunalnymi m. in. odpadów w postaci pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz pozostałości z procesu mechaniczno biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych, o ile są przeznaczone do składowania, wytworzonych poza obszarem tego regionu. Ponadto odpady w postaci „osadu ustabilizowanego” zgodnie z art. 20 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach objęte są zakazem stosowania poza obszarem województwa, na którym zostały wytworzone oraz zgodnie z art. 23 ust. 2 pkt 2 zakazem zbierania poza miejscem wytwarzania. Przywiezione odpady do takowych nie należały. W ocenie Sądu nie zostało w sposób jednoznaczny ustalone, że przewiezione odpady stanowiły odpady komunalne, których nie można wywozić poza obszar wytworzenia. Przesłuchana w charakterze świadka A. C. z Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) podnosiła, że na podstawie składu odpadów ustalono, że są to odpady komunalne zmieszane. Jednak jak wynikało z jej zeznań, nie dało się tego ustalić w sposób nie budzący wątpliwości. Przewiezione z firmy (...) odpady zgodnie z dokumentem przewozowym pochodziły z czyszczenia ulic i placów. Zgodnie z zeznaniami S. S. z firmy (...) odpady z czyszczenia ulic i placów mogą być morfologicznie podobne do odpadów komunalnych, a kod odpadów klasyfikuje się zgodnie z miejscem ich wytworzenia. Te odpady z sortowania ulic i placów mogą zawierać butelki, szkło, bowiem w koszach ulicznych są różne odpady. Nie są to jednak odpady stricte komunalne, bowiem nie są wytworzone w gospodarstwach domowych. To są odpady wytworzone na zewnątrz, na chodnikach, placach. Świadek zeznał, iż w jego ocenie trudno jest odróżnić odpady zmieszane komunalne od odpadów z czyszczenia ulic i placów. Ustawa klasyfikuje odpady zgodnie z miejscem ich wytworzenia, a nie wyglądem. Świadek podał, iż odpady te zgodnie z planem zagospodarowania oraz ustawą o utrzymaniu czystości mogły być transportowane poza region. Tylko odpady o kodzie 20 03 01 muszą być zagospodarowane na terenie regionu – w regionalnych instalacjach przetwarzania odpadów komunalnych. Regionalizacja dotyczyła tylko odpadów kodzie 20 03 01 komunalnych zmieszanych wytworzonych w gospodarstwach domowych. Przychylając się do argumentacji świadka Sąd uznał, że tym samym brak jest dowodów co do tego, że przywiezione na teren kwatery 25/7 odpady są odpadami komunalnymi zmieszanymi. Nie sposób zatem skutecznie zarzucić Prezesowi zarządu spółki (...), że nie dopełnił obowiązku weryfikacji przywiezionych w dniu 8 stycznia 2015 r. odpadów i sprawdzenia ich zgodności z informacjami zawartymi w podstawowej charakterystyce, czy karcie przekazania odpadów. Pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowił podstawy do podważenia w/w wniosków Sądu.

W tym miejscu podkreślić należało, że Sąd w niniejszej sprawie rozstrzygał w granicach postawionych obwinionemu zarzutów i tylko w tym zakresie ustalał, czy W. S. jako Prezes zarządu nie dopełnił ciężących na nim obowiązków związanych z prowadzoną przez spółkę (...) działalnością gospodarowania odpadami. Poza badaniem Sądu pozostawały wszelkie inne ewentualne wątpliwości co do prawidłowości przyjmowanych odpadów, nie objęte treścią zarzutów.

Należy w tym miejscu podnieść, że Sąd wydając wyrok związany jest treścią art. 7 k.p.k., z którego wynika, że winien kształtować swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto winien kierować się wyrażoną w art. 2 § 2 k.p.k. zasadą, zgodnie z którą podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Przez prawdziwe ustalenia faktyczne rozumie się ustalenie, które zostało udowodnione. Udowodnienie zachodzi natomiast wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Spełnione przy tym winny być dwa warunki: obiektywna przekonywalność dowodów, czyli taka ich siła, że każdy normalnie oceniający człowiek nabiera przekonania o prawdziwości danego ustalenia, oraz przekonalsność subiektywna wywołana u organu oceniającego, która winna być całkowita i bezwzględna. Dopóki zatem organ ma zasadne, najmniejsze choćby wątpliwości, dopóty dany fakt nie może być uznany za udowodniony, a więc nie stanowi ustalenia faktycznego, które może być podstawą rozstrzygnięcia.

W tym miejscu należy podkreślić, że udowodnienie nie musi jednak oznaczać, że dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono bowiem wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła (wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 1973 r., III KR 243/73, OSNKW 2/1974, poz. 33).

Podkreślić również w tym miejscu należało, że z uwagi na przewidziane w treści art. 5 k.p.k. domniemanie niewinności, wyrok uniewinniający zapada nie tylko wówczas, gdy udowodniono, że oskarżony jest niewinny, ale także - i przede wszystkim - wtedy, gdy nie udowodniono, że jest on winny zarzucanego czynu. Ponadto § 2 powołanego artykułu formułujący zasadę in dubio pro reo (§ 2) przewiduje, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, nie sposób było przypisać obwinionemu popełnienia zarzucanych mu czynów. W związku z powyższym kierując się zasadą in dubio pro reo, wyrażającą ustawowy nakaz skierowany pod adresem organów procesowych tłumaczenia na korzyść wątpliwości, których w toku procesu z obiektywnych względów nie udało się usunąć, należało uniewinnić obwinionego wobec braku dowodów potwierdzających jednoznacznie jego winę.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji

S., dnia 24.11.2016 r.